

HER ŞEY PLASTİK

çatlak ve kırık bir ses
köpüre köpüre uğulduyor ifrit dolu bir gece vakti kanımda
şakağıma doğrultulmuş bir revolver gibi duruyor
kabarıyor damarım patlıyor kanım mosmor pıhtılarla
etimi dişleyerek uyandırıyor kâbuslar
düşüp duruyor gövdemden başım.

çığığın adını tuttum kendimle değiştirdim
artık başını kaldırmıyor gök
taşlar baş kaldırıyor göğ
taşlar yarıyor, un ufak yuvarlanıyor
sonra ev oluyor bizlere
taşlar evimiz, buldozerler şarkımız.

bir *batılı* evde tırnağını uzatırken *orta şarklı* kara saçlarını
uzatıyor
bazen başında saç yerine jilet uzatıyor
her şey ağır, oldukça ağır
her şey çiğ, oldukça çiğ
her şey plastikten, çiçekler dahi.

nefeslerimiz şehrin ölüsü, etlerimiz çürük kokuyor
bir cinnetten geçiyoruz
tükürüyoruz karanlık geliyor ağızımızdan
sesimiz kırık ve çatlak
hangi nehre girsek
boğazımıza kadar yükseliyor su.

eskiden günler ezanla açılır ezanla kapanırdı
şimdi dalgalı sirenlerle açılıp banliyö sesleriyle kapanıyor
bunların hepsini dikişsiz bir libas gibi nasıl da geçirdiler bedenimize
bir kent kurdular paldır küldür palas pandıras
bizi de el bombası gibi bıraktılar içine.

haydi bavulları hazırlayıp gidelim
ama neyimiz var götüreceğ
kimimiz var akli bizde kalacak
demek götüreceğlerimiz bavuldan hafif çıkıyor.

ya rab nasıl bir çukur bu
ipini sarkıtsan sarılsak sıkı sıkıya.

Oğuzhan Gündüz